

el mussol

detectiu

Jesús Ballaz / Eric Villa

El parc de la Casa Tenebrosa

ELS TRES ASOS

El Robert Bastons és un noi tranquil, reflexiu i seriós. Podríem dir que és d'aquests néts que són l'alegria dels seus avis. Però no defuig el risc, sobretot si estan en joc els seus amics; per covardia, no es farà mai enrere.

El Sergi Espasa, ferm i fort, va néixer amb un marcat esperit de lluita; per això topa amb la Laia, que, en aquest punt, s'assembla bastant a ell. El que li costa més de suportar és que la seva amiga sempre li passi al davant.

La Laia Oro és menuda, eixerida i de caràcter dominant. Té una imaginació que l'ajuda a veure què passarà, i amb la seva decisió, s'anticipa als esdeveniments. No es fa enrere per res. I tot i que no sempre l'encerti, el seu coratge i la seva intel·ligència seran determinants gairebé sempre.

EL PARC DE LA CASA TENEBROSA

1. La Casa Tenebrosa

El refet alcalde de Molinars va inaugurar el parc nou de manera precipitada. Ni tan sols li havia trobat un nom, però necessitava aquest triomf per presentar-se amb èxit a les properes eleccions.

Sis regidors flacs, amb mostatxo i corbata, li donaven suport, i dues regidores, aquestes sense bigotis, és clar. Els altres tres estaven radicalment en contra del parc per causa de la Casa Tenebrosa.

Al carrer, tampoc no hi faltava l'oposició. Durant la solemne inauguració, mans invisibles havien escampat, entre els assistents a l'acte, un munt de paperets que deien: «No acceptarem el parc mentre no s'obri al públic la Casa Tenebrosa».

Ni el guarda, el Carles Espasa; ni Els Tres Asos, el seu propi fill Sergi, el Robert Bastons i la Laia Oró, que vetllaven per la seguretat durant l'acte, van aconseguir veure qui els llançava.

Fos qui fos, s'havia de buscar una solució per a aquest problema. Aquesta misteriosa casa no podia desmerèixer el gran triomf de Molinars: el nou parc.

La Casa Tenebrosa era un edifici sòlid de tres plantes i teulada de teules vermelles. S'havia construït cap a mitjan 1910, al bell mig del bosquet convertit ara en parc. El constructor havia estat un ric indià que havia tornat de Cuba el 1898. Des del principi, aquella casa havia estat envoltada de misteris que no havien parat d'aixecar sospites.

Aquests tres amics sempre l'havien coneguda com era ara, amb tota la paret de la planta baixa coberta per una heura atapeïda. La paret del darrere, l'única sense obertures, coincidia

amb la muralla que donava al riu Argilat, que corria de sud a nord i marcava així un dels límits del parc.

A la casa, no s'hi podia acostar ningú. S'alçava enmig d'un pati protegit per un gran recinte amb una tanca infranquejable on només es tenia accés per una portalada de barrots de ferro, que semblaven llances apuntant al cel.

Del pati a la casa, no s'hi anava per la planta baixa, ja que no hi havia cap porta, sinó per les escales que donaven al primer pis. Es deia que el motiu de tan estranya construcció era el desig dels amos de protegir-la de les freqüents riuades.

L'endemà de la inauguració, la Karima, l'única dona a qui es veia entrar a la casa, es va queixar al guarda perquè havia vist petjades a l'interior del pati. No va voler donar detalls de qui havia estat en aquell recinte prohibit; podia ser una persona, però no s'havia de descartar, pel que va dir, que fos un animal.

Les seves queixes també van arribar a orelles de l'alcalde, que es va enfadar, i li va faltar temps per demanar explicacions al Carles Espasa, el responsable de la seguretat del parc.

—A les deu de la nit, quan vaig tancar, la Casa Tenebrosa i el pati que l'envolta estaven intactes. Després dels fulls que havien escampat la tarda anterior, jo estava molt a l'aguait —va dir, com si demanés excuses, el senyor Espasa.

Però l'alcalde no se'l va acabar de creure. Aquesta mateixa nit havien retransmès un partit de futbol per televisió i sospitava que el guarda havia abandonat la vigilància per veure jugar el seu equip.

El Sergi va notar el seu pare amoïnats. Qualsevol cosa que passés a la Casa Tenebrosa podria dur-li problemes.

Mentre anava amb la Laia i el Robert des de la cafeteria El Llac Blau, just a la riba del llac, cap a la casa, els va llançar un repte:

–Hi ha algú que boicoteja el parc amb l'excusa de la Casa Tenebrosa; l'hem d'atrapar.

–Però primer hem de saber què passa allà dins! Si ho sabéssim, potser podria obrir-se la casa, com demana la gent! –va dir la Laia, la més decidida de tots tres.

A la Laia se la veia esverada. Tenia la imaginació a cent per hora. El Sergi va provar de calmar-la.

–Per fi podrem fer alguna cosa interessant i útil! –hi va afegir ella.

–Per algun motiu vam crear Els Tres Asos, oi? –va afirmar el Robert Bastons.

Protegir la Casa Tenebrosa i, a la vegada, desentrellar el misteri, comportava riscos importants. Però podia ser una aventura excitant per a uns aprenents de detectiu.

En aquesta casa hi passava alguna cosa que no lligava. Des que es va morir la senyora Elvira, la filla de l'indià que la va construir, semblava que no hi visqués ningú, tret de la Karima, l'assistenta que hi anava cada matí. Però, realment aquella casa era buida?

Què se n'havia fet del seu fill? Ningú no en sabia res del Marc Juneda i Castanyer des que la policia havia descobert, quatre anys enrere, que havia venut obres d'art propietat de la seva mare.

Mentre discutien a veure què calia fer, la Laia va veure una cosa que li va demostrar que la tanca que voltava el pati de la Casa Tenebrosa no era del tot infranquejable.

–Acabo de veure un gos que s'hi colava –va dir.

Per on ha vist entrar el gos, la Laia?

2. Petjades

Els Tres Asos estaven inquiets. Reunits ben d'hora a la cafeteria El Llac Blau, la Laia els va fer notar que un barrot de la tanca que voltava la Casa Tenebrosa estava trencat i que ella encara havia arribat a veure la cua del gos del poeta quan, per allà, es colava al pati.

Aquest edifici els intrigava. I molt. Des que havien aparegut aquells paperets volant i s'havien fixat en el problema d'aquella casa, que no li treien l'ull de sobre.

–Per esbrinar què hi passa, només ens caldrà que siguem astuts –li va dir la Laia Oró–. Haurem d'actuar amb molta picardia.

–I amb molta intel·ligència! –va puntualitzar el Robert.

–I amb tenacitat –hi va afegir el Sergi Espasa–. Sense tenacitat no s'aconsegueix res...

De temps, no els en faltaria. Era estiu, no havien d'anar a escola i podrien dedicar les hores mortes a les seves investigacions.

El Sergi els va confirmar que, durant aquesta darrera nit, a l'interior del pati que envoltava la misteriosa casa hi havia hagut gossos. Li ho havia fet saber el seu pare.

–No sé si creure-m'ho –va dir el Robert–. De la mort de la senyora Elvira ençà, surten històries fins i tot de sota les pedres. I a més, des que han convertit aquest bosquet en parc públic, molta gent està pendent de la Casa Tenebrosa. Hi ha una obsessió exagerada per aquest edifici maleït.

–El que vulguis. Però no es podrà gaudir plenament del parc mentre no es descobreixi el misteri d'aquesta casa i no l'obrin al públic –va assegurar la Laia.

–A mi també em rebenta que no s'obri –hi va afegir el Sergi–. Sobretot perquè, al meu pare, li està portant molts problemes.

La senyora Elvira havia passat els seus últims anys tancada allà dins i ningú no n'havia fet cas, de la casa. La que anava a comprar per a ella i per al seu fill era la Karima, una dona musulmana de Tetuan, ja amb uns quants anys i uns quants quilos de més, que els havia servit des que era joveneta. Però, quan es va morir la senyora Elvira, aquells murs havien generat tota mena de comentaris. Per què?

El parc era en boca de tothom. Mentre l'alcalde i els onze regidors encara discutien com l'havien d'anomenar oficialment, la gent ja li havia posat nom: el parc de la Casa Tenebrosa.

El fet que aquell nom es popularitzés immediatament, manifestava ben clarament l'interès que despertava.

Un cop que van haver esmorzat junts i es van haver repartit la feina, Els Tres Asos s'havien de dispersar pel parc amb un ull posat en els sospitosos de boicotejar-lo i l'altre, posat a la Casa Tenebrosa. Ho feien amb més por que ganes, perquè encara no tenien gaire clar què era el que buscaven.

S'ensumaven que allà hi passava alguna cosa greu que ningú no s'atrevia a dir, i ja se sap que els perills sense un nom conegut són el doble d'amenaçadors. La Laia Oró mirava el misteriós edifici, voltat d'herba, amb l'esperança secreta que, tard o d'hora, hi hauria algú que trauria el cap per la porta o per alguna finestra.

Malgrat el rebuig que despertava la Casa Tenebrosa, el parc havia estat ben acollit. Al cap de pocs dies de ser inaugurat, alguns corredors ja hi suaven la samarreta. D'altres, més tranquils, passejaven els gossos, i el grup d'indigents que abans es

recollia al voltant de l'església de Sant Pau s'havia instal·lat sota els porxos que donaven al llac encara bastant buit de quioscos de diaris, de taquilles de lloguer de barques o de botigues de records. Per altra banda, començava a arribar al parc gent atreta per Ràdio Molinars, que no parava d'alabar-ne la bellesa.

Tothom era vigilat de prop, qualsevol podia ser sospitós. Només els poetes que s'aplegaven al capvespre a la cafeteria Sol Punyent, a la riba del riu, s'alliberaven del recel de la Laia. Per a ella els que tracten les paraules com les flors són incapaços de fer res de dolent.

De tota manera, el Sergi Espasa no s'acabava de refiar d'un d'aquells poetes, un home flac i blanc com un espàrrec, parapetat rere unes ulleres fosques, que voltava sovint pel parc.

—No et fiquis amb l'Artur Olvan, és un poeta dels de veritat!
—li va dir la Laia.

El Robert Bastons tenia simpatia per l'opinió de la seva amiga, però va reaccionar amb aquesta reflexió en veu alta: «Un detectiu no ha d'abandonar cap hipòtesi. Les pitjors tempestes poden arribar amagades en núvols blancs».

I pensant precisament en el gos del poeta, es va abocar al pati que voltava la Casa Tenebrosa per tal de comprovar si realment hi havia cap indici que, allà dins, hi hagués hagut algun gos, o si tot el que el Sergi explicava només era una bola més de les moltes que corrien sobre aquella casa.

El Robert va comprovar que sí, que recentment allà s'hi havien passejat gossos.

Com ho sap, el Robert Bastons, que hi ha hagut gossos al pati de la Casa Tenebrosa?

